

V

(Teated)

KOHTUMENETLUSED

EFTA KOHUS

KOHTU OTSUS,

10. mai 2016,

liidetud kohtuasjades E-15/15 ja E-16/15:

Franz-Josef Hagedorn vs. Vienna-Life Lebensversicherung AG ning Rainer Armbruster vs. Swiss Life (Liechtenstein) AG*(direktiiv 2002/83/EÜ – artikkel 36 – elukindlustuslepingute üleandmine – vastuvõetavus – termin „kindlustusleping“ – lepingutingimuste muutmine)*

(2017/C 66/08)

Liidetud kohtuasjades E-15/15 ja E-16/15 Franz-Josef Hagedorn vs. Vienna-Life Lebensversicherung AG ja Rainer Armbruster vs. Swiss Life (Liechtenstein) AG on Liechtensteini Vürstiriigi Ülemkohus (Fürstlicher Oberster Gerichtshof) EFTA riikide vahel järelevalveameti ja kohtu asutamise kohta sõlmitud lepingu artikli 34 alusel esitanud kohtule TAOTLUSE seoses Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. novembri 2002. aasta direktiivi 2002/83/EÜ (elukindlustuse kohta) tõlgendamise kohta. Kohus koosseisus esimees Carl Baudenbacher, kohtunik Per Christiansen ja ettekandev kohtunik Páll Hreinsson tegi 10. mail 2016 järgmise resolutsiooniga otsuse:

1. Direktiivi 2002/83/EÜ artikli 36 lõikes 1 ei käsitleta selliseid õigustoiminguid, mille käigus kehtiv investeerimisriskiga elukindlustuspoliis antakse müügilepingu kaudu üle ühelt isikult teisele, mille käigus kindlustatud risk ehk kindlustatud isik jääb kindlustuspoliisi raames samaks. Investeerimisriskiga elukindlustuspoliisi õigustoimingu raames üleandmine ei tähenda kindlustuspoliisi tingimuste muutmist, välja arvatud juhul, kui muudetakse ka kindlustuspoliisi tingimusi, muutes nii kindlustuslepingu osaliste õiguste ning kohustuste tasakaalu. Eelotsusetaotluse esitanud kohus peab hindama asjaolusid ning kindlaks tegema, kas taotlejate poolt omandatud investeerimisriskiga elukindlustuspoliiside tingimused muutusid asjaomaste üleandmistest tõttu.
2. Kui on aset leidnud direktiivi tähenduses kindlustuspoliisi tingimuste muutus, peab eelotsusetaotluse esitanud kohus kaaluma, kas III lisa punkti B alapunktis b2 loetletud teave esitati uuele kindlustusvõtjale selgel, täpsel ja täielikul viisil, kirjalikult ning kohustuse võtnud EMP riigi ametlikus keeles.
3. Elukindlustusseltsi teavitamise kohustuse seisukohast ei ole oluline, kas eelmine kindlustusvõtja oli ettevõtja ja uus kindlustusvõtja on tarbija, välja arvatud juhul, kui selle erinevuse tulemusena on muudetud kindlustuslepingu tingimusi.
4. Direktiivi III lisa punktis A loetletud teave käsitleb ainult „teavet elukindlustusseltsi kohta“ ja „teavet kohustuse kohta“. Seetõttu ei ole direktiivist tuleneva elukindlustusseltsi teavitamiskohustuse seisukohast oluline, kas esialgne kindlustusvõtja avaldas oma riski- või investori profiili hindamise jaoks enda kohta teavet.
5. Direktiive tuleb EMP riikide õigusesse üle võtta vaieldamatu sunnijõuga ning õiguskindluse nõuete täitmiseks vajaliku konkreetsuse, täpsuse ja selgusega. Lisaks sellele peavad siseriiklikud kohtud tõlgendama siseriiklikku õigust kooskõlas EMP õigusega. Järelevalve- ja kohtulepingu artikli 34 kohaselt on kohus pädev andma siseriiklike kohtute taotlusel EMP lepingu tõlgendamise kohta nõuandvaid arvamusi. Pärast kohtu poolt otsuse langetamist on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne tõlgendada siseriiklikku õigust kohtu poolt täpsustatud tegureid arvesse võttes. Juhul kui siseriikliku õiguse tõlgendamise asjaomase EMP eeskirja eesmärgi saavutamiseks ei piisa, võib asja järelevalve- ja kohtulepingu artiklis 31 kirjeldatud menetluse alusel kohtusse anda.